

Be Mine, Honey!

Contents

Be Mine, Honey!	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	18

Be Mine, Honey!

Giới thiệu

Thể loại: Nam x nam Mọi chuyện đến với Thế Phong giống như một trò đùa khi có một người đứng trước mặt anh và nói

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/be-mine-honey>

1. Chương 1

Nửa đêm, mọi người đang say giấc nồng, bị đánh thức bởi tiếng cãi nhau từ ngôi nhà cuối ngõ – lại là đôi vợ chồng mới dọn đến đây. Họ cãi nhau như cơm bữa, hàng xóm mới đầu cũng bực nhưng riết rồi cũng quen, thậm chí đêm nào họ không cãi nhau lại thấy nhớ.

Được cái, đôi vợ chồng có hai đứa con rõ là kháu. Thằng anh – Đình Quân – lên chín, thằng em – Đình Giang – lên bốn. Đêm nào hai bố mẹ cãi nhau chúng lại nằm co quắp trên giường, thằng anh ôm chặt lấy em như không muốn nó phải nghe thấy tiếng bố mẹ.

“Em đừng sợ, có anh đây rồi!”

Nửa năm sau, họ li dị. Ông chồng lấy ngay vợ mới, nghe đâu con sắp to lắm. Sau ông chuyển lên Hà Nội, thằng anh cũng lên theo bố. Còn thằng em cũng theo mẹ sang Anh cùng đợt đó. Nó bị mẹ tống vào một trường nam sinh để bà rảnh rang lo chuyện làm ăn. Năm nó học lớp 7, mẹ mất, nó lủi thủi thu dọn đồ đạc về ở với anh, bố cùng gia đình riêng của ông.

* * *

“Đình Quân, đây là Đình Giang – em con!”

Đình Quân ngỡ ngàng nhìn thằng nhóc trước mặt, đã bao năm không gặp nhưng không ngờ nó ra dáng lắm rồi. Đôi mắt nâu, làn da trắng mịn, nó quả là đẹp, đẹp đến không ngờ, nhưng lại là vẻ đẹp mà Đình Quân chẳng ưa tí nào. Chẳng có phong cách đàn ông gì cả, cứ làm sao ấy!

“Glad to see you, my big brother!”

Lại còn cái giọng nhỏ nhẹ này nữa chứ. Có lẽ thằng này nên làm con gái thì tốt hơn.

“Giang, còn đây là hai em của con, Long và Châu!”

“Chào em!”

Thằng nhóc mỉm cười với hai đứa đang nép sau lưng Đình Quân. Nụ cười đó dịu dàng, đẹp rạng rỡ làm lòng người rung động.

Đình Giang dọn về đây đã hơn một tháng. Tuy ít nói nhưng được cái tính tình hiền lành nên cũng chẳng mất lòng ai. Hai đứa nhóc – Long và Châu – thì suốt ngày quấn lấy anh Giang, dù nói chuyện hơi vấp vả vì bất đồng ngôn ngữ nhưng chúng chỉ cần nhìn thấy anh cười là đủ ngây ngất rồi.

Đình Quân lại có cảm giác em mình cứ giả tạo thế nào ấy, ánh mắt lạnh lùng chẳng để ý xung quanh. Có lẽ một thời gian dài không gặp nên cảm thấy thế?

Tối. Trời se lạnh. Lúc này trèm chần, nghe nhạc là sướng nhất. Đình Giang đang mơ màng chìm đắm trong giai điệu “country” nhẹ nhàng nên không nghe thấy tiếng mở cửa rồi tiếng bước chân khe khẽ.

Mùi thơm nhẹ thoang thoảng, đôi môi mềm mại chạm nhẹ vào môi Quân.

Đình Quân bừng tỉnh, xô mạnh Đình Giang ngã xuống sàn.

“Đình Giang, em làm gì vậy?”

Đình Giang nhú mào, rồi cậu đưa tay lên miệng liếm.

“Không phải anh cũng thích sao?”

Đình Quân đỏ mặt. Đình Giang lúc này khêu gợi dễ sợ, đôi môi xinh xắn kia hé ở, áo cổ tình trễ một bên vai.

“Anh...”

Đình Giang đứng dậy tiến lại sát Đình Quân, hôn nhẹ vào má, vào cổ anh.

“Anh cũng muốn em mà, đúng không?”

“Đủ rồi đó!” – Đình Quân hất ra – “Mày điên à?”

Tiếng quát làm Đình Giang khựng lại, cậu tròn mắt nhìn anh.

“Mày làm thế khác gì mấy con đẽm van xin tình yêu! Mày có phải là thằng con trai không vậy? Tưởng bên Anh có gì hay ho, cao siêu chứ không ngờ lại biến mày thành một thằng pê đê.”

Mặt Đình Giang chuyển dần sang đỏ rồi xám.

“Mày thật là ghê tởm, bẩn thỉu...”

“Anh im đi!”

Đình Giang quát lớn.

“Tôi không như anh! Tôi không được sống sung sướng như anh. Phải đấy! Chính nước Anh khiến tôi trở thành như thế này đấy! Người như anh, hiểu gì!”

Đình Giang đóng sầm cửa. Đình Quân bực mình, chính nó quấy rầy anh trước mà.

“Em đừng sợ, có anh đây rồi!”

Brother, help me. It hurts... so badly.

* * *

Dương Nguyên Gia là ột trong ba đại gia lớn ở Việt Nam, nắm trong tay hàng loạt các công ty lớn và nhiều chính khách.

Ông tổ dòng họ vốn là người Tàu lưu lạc sang đây từ vài thế kỉ trước, khởi nghiệp thành công nhờ nghề đâm thuê chém mướn. Trải qua bao đời, Dương Nguyên gia càng ngày càng thịnh, cả dòng họ ở trong một làng gọi là làng Ngọc Nhị – Ba Vì. Cả làng được bao bởi dãy tường đá cao đến 3m, mọi sinh hoạt thường ngày đều diễn ra sau bức tường đá đó.

Hiện nay, người đứng đầu dòng họ là Dương Nguyên Chính, người thấp, mặt choắt, mắt ti hí, khôn ngoan bậc thầy. Cổ vắn cho lão là con trai thứ – Dương Thế Phong. Anh là sự kết hợp hoàn hảo giữa ngoại hình của mẹ và bộ óc của bố; người cao ráo, dáng sẵn chắc, tính hơi lạnh, ít nói, luôn suy nghĩ thấu đáo. Anh là cái đích nhắm tới của bao cô gái, thế mà...

“Thế Phong, mày định bao giờ mới cho tao có cháu bé đây?”

“Bố à! Con mới có 28 tuổi thôi mà!”

“Mày thật... Ngoài công việc ra, mày còn biết gì nữa không?”

Nói thì nói thế thôi chứ lão tự hào về thằng hai lắm. Trong ba đứa con của lão chỉ có nó kế thừa tính ranh ma, cáo già của lão chứ thằng ba còn “non” lắm, tính lại lẳng quăng quá. Còn con cả nữa, cứ nhắc đến nó là lão lại lộn ruột lên, người chẳng ra người, ngợm chẳng ra ngợm, mấy năm trước tự dừng lên cơn xuống tóc đi tu. Vụ đó lão giận ghê lắm, suýt nữa đốt chùa của người ta may mà ngăn cản kịp.

Lão rút ra một tập hồ sơ.

“Phong, tối nay mày sang khu Đông ngay để giải quyết vụ này, lão Trương làm ăn ắc trách quá!”

Chiều tối, Thế Phong đã có mặt ở khu Đông, đích thân lão Trương ra đón anh, trông mặt lão lo lắng dữ, coi vụ này căng rồi.

Bọn này lại gây mâu thuẫn về địa bàn quản lí. Đây là lần thứ ba kể từ khi lão Trương lên làm quản lí. Nếu hẳn không phải là bạn chí cốt của ông già thì tiêu từ lâu rồi. Mau mà lần này đối phương là họ Chang. Lão Chang đâu lạ gì anh – chiến hữu của con trai lão. Thôi thì là bà con cả, giải quyết cũng đơn giản thôi.

* * *

Tối. Xe Thế Phong lướt nhanh trên con đường quốc lộ. Nếu không có vụ lão Trương thì anh đã ở nhà rồi. Đã khuya nên giờ này đường khá vắng. Bỗng Thế Phong thấy một người đang lững thững bước qua đường. Bị bất ngờ, anh đạp mạnh phanh, cả chiếc xe đứng khựng lại. Cứ vài vụ này nữa thì anh đến chết vì đau tim mất.

Thế Phong ước xuống xem người kia có bị gì không. tước mặt anh là một cậu nhóc chừng 13-14 tuổi – một mỹ nam nhân. Thế Phong như bị hút vào ánh mắt của cậu nhóc. Đôi mắt kia quả là đẹp nhưng trong đó lại ánh lên những nỗi buồn pha chút tuyệt vọng.

“Cậu không sao chứ?”

Thế Phong lên tiếng trước, dù sao anh cũng cảm thấy mình là người có lỗi, hơn nữa xem ra cậu bé không được ổn cho lắm.

“You...” – phải chờ một lúc cậu mới trả lời – “Do you want... Do you want to make love with me?”

Ánh mắt kia như sắp khóc, ánh mắt ấy tuyệt vọng nhìn anh, van xin anh.

Quả là không thể đánh giá một người qua bề ngoài! Tuy chỉ là một cậu nhóc nhưng nghệ thuật trên giường lại chẳng tồi chút nào. Tất nhiên, Thế Phong cũng tỏ ra không kém nhưng “make love” với một người cùng giới mà lại là một đứa nhóc cộng với mọi chuyện diễn ra ven đường thì...

Sau khi thỏa mãn, thằng nhóc đẩy anh ra, rồi đứng dậy, thản nhiên mặc lại quần áo, dậm người bỏ đi.

“Wait!”

Thế Phong kéo nó lại, dúm vào tay một tấm séc. Nó nhìn anh một lúc, không ngạc nhiên, xua động hay tỏ ra vui mừng – ít nhất thì đôi mắt của nó nói lên điều đó. Im lặng, rồi nó xé vụn tấm séc tước con mắt ngạc nhiên của Thế Phong.

“I don’t want it!”

Rồi biến mất vào màn đêm.

Thế Phong nhún vai, “Không cần thứ này.”

* * *

Gần thứ hai gặp lại nhóc là lúc Thế Phong đến nói chuyện “công việc” với lão hiệu trưởng trường Krad. Quả không hổ danh là trường đẹp nhất Hà Nội! Những luống hoa quăn quít bao quanh lấy dãy lớp học, những lối đi rải sỏi đan xem trong khuôn viên trường; giờ đang tiết học, im ắng lạ. Thế Phong dạo bót mà tưởng như quay lại hồi nhỏ – thời vô tư đầy hồn nhiên.

Phía sau trường là khoảng sân rộng luôn rợp ngát dưới bóng những cây cổ thụ. Hồi tưởng lãng mạn của Thế Phong bị cắt đứt đột ngột trước hai dáng người đang ôm chặt lấy nhau. Nhóc con, không lo học lại trốn ra đây làm trò bày! Tiếng bước chân của anh làm hai người giật mình buông nhau ra. Định quay người bỏ đi thì anh chợt nhận ra cậu nhóc hôm nọ.

“Thật không ngờ lại gặp em ở đây. Glad to see you again!”

Nhóc nhìn anh lạnh tanh. Thái độ của em với người đã từng lên giường với mình như thế đấy hả?

Tất nhiên, tên người thừa kia biết điều thì rút sớm cho hai người nói chuyện. Thế Phong mĩa mai:

“Em có vẻ dễ dãi quá nhỉ!”

Ánh mắt em loé lên những tia bức bối. Nói thật, Thế Phong hơi bất ngờ khi nhận ra cậu là học sinh của ngôi trường nổi tiếng này. Thế mà, anh đã nghĩ cậu là một prostitute guy.

Anh đưa tay vuốt má cậu nhóc đáng yêu này, hôn nhẹ lên môi cậu.

“Xin lỗi vì đã phá nạng chuyện của em. Để chuộc lỗi, tôi mời em đi chơi.”

Chẳng đợi nghe tiếng trả lời, anh bế xốc cậu hướng thẳng ra chỗ để xe.

“Quên mất, tôi tên Thế Phong, Dương thế Phong. Còn em?”

“Đình Giang, Phan Đình Giang.”

Giang, cái tên này thật hợp với em – “cô gái” dễ thương.

2. Chương 2

Thế Phong dẫn Đình Giang lượn quanh Hà Nội chơi. Có vẻ như cậu nhóc này mới về Việt Nam, cái gì cũng không biết, hỏi Thế Phong những câu đến lạ. Quả là trẻ con thì bao giờ cũng là trẻ con.

“Well! After lunch, where should we go next, kid?”

“Your place, I wanna go...”

“Uh!?”

Sau khi ăn trưa, Thế Phong đưa Đình Giang về căn hộ của mình, đó là một căn hộ nhỏ nằm trên đường vành đai. Thường anh không thích đưa người lạ đến nhà nhưng anh thấy hứng thú với thằng nhóc này! Để giải trí cũng đỡ buồn.

Thế Phong nhấn điện thoại, có một lô lốc tin nhắn cho anh, phải rồi, hôm nay tự ý nghỉ làm mà chẳng nói tiếng nào làm cô thư kí cứ cuống lên.

“Anh có việc bận sao?”

Đình Giang bước ra từ phòng tắm, cậu khoác mỗi cái áo sơ mi của Thế Phong. Trông hấp dẫn chết đi được.

“Không có gì quan trọng đâu!”

Anh nhẹ nhàng bế cậu lên. Cả cơ thể Đình Giang mời gọi anh, quyến rũ anh làm anh thêm muốn đến điên cuồng, muốn dày vò cậu, muốn cơ thể cậu chỉ thuộc về mình anh – Thế Phong – này thôi. Đình Giang ôm chặt lấy anh rên lên thoả mãn. Đình Giang là thứ để anh giải trí hay anh mới là một món giải trí đây? Khi Thế Phong tỉnh dậy thì trời đã tối, Đình Giang cũng đã biến mất chỉ để lại tờ giấy với chữ “THANKS” to tướng. Lần thứ hai Giang lại thoát khỏi tay anh.

Hôm sau, Thế Phong đợi Đình Giang sẵn trước cổng quyết không cho cậu thoát nữa. Gặp anh, Đình Giang chẳng ngạc nhiên. Chán thật, ít ra em cũng phải tỏ thái độ chứ.

“Nhóc, làm người yêu tôi nhé!”

Thế Phong mở lời chặn Đình Giang lại.

Tất cả bắt đầu giống như một trò chơi...

* * *

Ít nhất một tuần một lần Thế Phong lại đón Đình Giang đi chơi, cả hai đều thống nhất không ràng buộc nhau, nếu cần thì gọi. Thế Phong mua cho nhóc của anh một chiếc di động, “để tiện liên lạc”. Thế mà phải ỉ ôi mãi Đình Giang mới nhận.

“Đình Giang, dạo này em mất hút ở đâu mà anh chẳng gọi điện được vậy?”

“Anh đứng đây đợi em suốt?”

“Thì biết làm sao, đành chờ em tan học thôi! Lên xe đi nhóc!”

“Di động của em đâu?”

“Bị mất rồi!”

“Bỏ tay em. Đó là cái thứ ba em làm mất rồi đấy! Trời ơi! Anh đến sạt nghiệp vì mua di động cho em mất!”

“Đâu ai khiến anh mua cho em đâu!” – Đình Giang chun mũi.

“Bỏ chân!”

Thế Phong với tay lấy cái di động của mình trên bàn. Anh rút sim ra, thay sim mới rồi đưa cho Đình Giang.

“Cái cuối cùng đưa cho em đấy! Lần sau mất thì ráng chịu!”

Đình Giang ngắm cái di động mà anh đưa cho. Cậu chú ý tới góc trái của máy, có hình hai bông hồng đỏ quấn vào nhau. Đó dường như là một biểu tượng vì cậu thấy phần lớn đồ Thế Phong dùng đều có hình đó ở góc trái đồ vật.

“Hình gì đây anh?”

“Đẹp không, nhóc? Có nó em sẽ không lo mất đâu! À!” – Thế Phong cầm tay cậu lên – “Móng tay em lại dài rồi, đưa bấm ngón tay đây anh cắt cho! Không lại như lần trước, cào xước cả lưng anh!”

Thế Phong cắt xong, ngó sang đã thấy nhóc ngủ ngon lành, trông yêu chết được. Anh hôn nhẹ lên má nhóc, mãi là của anh nhé nhóc!

* * *

Chuyện của Thế Phong, Nguyên Chính – bố anh sao lại không biết nhưng lão lơ đi. Nó lớn rồi, đâu còn nhỏ nhít gì nữa mà lão phải dạy bảo.

“Con đã cho người đi điều cha vụ này rồi! Kể giết đây chính là thằng Sơn đồ.”

Lão cầm tài liệu giở qua vài trang, coi cho có thôi cứ lão tin Thế Phong lắm. Nó làm ăn rất chắc chắn mà.

“Mày cho thằng Long đi lo vụ này đi!”

“Dạ!”

Thế Phong quay đi, tính nó vậy, ít nói những gì thừa thãi.

“Này!” – Lão gọi giật lại – “Tao nghe nói mày đang cặp với một THẰNG NHÓC hử.”

“Dạ!” – Thế Phong nhếch mép cười.

Lão nhìn thằng con từ đầu đến chân rồi xua tay:

“Thôi! Mày đi làm việc của mày đi!”

Hỏi là hỏi thế thôi chứ lão can thiệp được gì. Lão hiểu nó quá mà, nó không thích ai xó ớ vào việc của nó, từ nhỏ đã vậy rồi. Nếu nó là con chính thức của lão thì tốt quá. Sự nghiệp này sẽ chẳng có gì phải lo cả.

Chiều hôm đó, Sơn đồ đang hú hí cùng em út thì bị một tên xông vào ché túi bụi vào mặt thử hỏi sao sống ược?

“Vụ này anh làm tốt lắm, Long. Nhớ dọn sạch rẽ đấy!”

“Cậu đừng dặn tôi như mấy thằng mới vào nghề.”

Long vênh mặt tự hào, ít khi cậu cả quen ai lắm, mà dạo này thấy cậu Phong tươi hơn hẳn không làm lì như trước.

“Anh có thể về được rồi! À mà cầm lấy cái này mà đưa vợ con đi nghỉ đi.”

Thế Phong đưa ra tờ ngân phiếu, thế là quá hậu với hắn rồi.

“Nhóc à! Em không có anh buồn không? Anh nhớ em chết được!”

“Anh mới chỉ đi có một tuần thôi mà.” – Tiếng Đình Giang gắt gỏng trong điện thoại – “Anh điện lần này là gần một trăm rồi đấy!”

“Thôi mà! Tối nay, anh về, nhớ chờ anh ở nhà nhé!”

“Biết rồi! Đồ đáng ghét! Thôi nhé!”

“Cậu yêu vợ nhí!”

Người lái xe taxi nói vọng xuống bắt chuyện. Ông cũng biết chút ít tiếng Anh nên nghe được bập bõm.

“Cô ấy hẳn dễ thương lắm.”

Thế Phong khẽ mỉm cười. Vợ ư? Ừm, chờ Đình Giang lớn chút nữa anh sẽ đón về ở cùng. Thực ra cũng chẳng cần chờ tới lúc đó, giờ Đình Giang cũng suốt ngày ở lì nhà Thế Phong rồi. Có những lúc cậu ở vài ngày liền. Trời ơi! Cậu bé của anh siêu lười lại còn siêu bề bộn; sách, truyện mỗi thứ vứt lẳng quăng một nơi. Tối anh mới dọn, hôm sau lại bừa ra như cũ. Nhiều lúc tức quá chỉ muốn đá ra khỏi nhà.

Hoàn ảnh và nghề luật sư cho Thế Phong ột cuộc sống khá giả nhưng cùng với thời gian, anh mất dần đi cảm xúc. Công việc của anh là tiếp xúc với hàng tá hồ sơ, đối mặt với bao mảnh lừa lọc, chìm đắm trong mưu mô tính toán. Ngoài gia đình Dương Nguyên, đã bao giờ anh sống cho mình, đến khi gặp Đình Giang. Sự ngây thơ, đơn giản của cậu làm anh say mê.

“Anh, anh lại đi nữa à?” – Long và Châu mở to đôi mắt ngây thơ nhìn Đình Giang. Hai đứa rất ghét mỗi khi điện thoại của Đình Giang kêu, vì như thế anh Giang lại bỏ chúng để đi với người khác.

“Anh không ở chơi với chúng em như đã hứa?”

“Anh xin lỗi!” – Đình Giang xoa đầu hai đứa nhóc.

“Ngồi đó quan trọng với anh lắm à?”

“Quan trọng” Đình Giang đưa mắt nhìn ra cửa sổ. Ngoài kia, Đình Quân đang mải mê đọc sách không màng tới xung quanh.

3. Chương 3

“Nhóc à!” – Thế Phong ôm chặt lấy Đình Giang hôn khắp mặt – “Trời ơi! Nhớ quá!”

“Ngạt thở em mất!” – Đình Giang cố đẩy anh ra nhưng vô vọng. Cậu nhìn cánh cửa vừa bị Thế Phong đẩy ra để xông vào, cứ đà này thì chắc phải thay cửa mới mất.

“Ê! Anh làm gì vậy?” – Đình Giang giật mạnh.

“Biết rồi còn hỏi.” – Thế Phong mãi mê hôn cậu, sờ soạn lung tung.

“Đồ tồi! Cửa anh còn chưa đóng kìa! Người ta nhìn vào cho!”

“Cho người ta xem anh yêu em thế nào luôn!”

“Anh thật là...” – Đình Giang hôn trả lại – “Nhưng em không muốn làm chuyện đó ở sàn nhà!”

Thế Phong bế Đình Giang lên đi thẳng vào phòng, nhưng trước đó phải khóa cửa chứ nhỉ.

* * *

Kín_____h!!! Koong!!!

Đình Ginag nằm ườn đọc mấy quyển sách mới mua, chẳng muốn đứng dậy.

Kín_____h!!! Koong!!!

“Con mèo lười kia, ra mở cửa đi chứ!” – Thế Phong thò đầu ra từ nhà tắm.

“Em nghe rồi mà!” – Đình Giang uể oải đứng dậy.

* * *

“Cậu là...”

Trước mắt Đình Giang là một chàng trai có nét nhác giống Thế Phong, đẹp nhưng là vẻ đẹp lãng tử hơi đa tình. Anh ta thoáng ngạc nhiên nhìn Đình Giang.

“Dễ thương quá!”

Anh ta cúi mặt sát cậu, định hôn? Một bàn tay kéo Đình Giang ra phía sau, cậu ngã vào lòng Thế Phong.

“Làm gì vậy?”

Giọng Thế Phong lạnh lùng.

“Thế Phong!” – Anh ta nhoẻn miệng cười – “Thật không ngờ anh cũng có sở thích như thế!”

“Sao tự nhiên mày lại đến đây?”

“Đến thăm anh trai của mình không được à?” – Anh ta nhún vai – “Thế Phong, anh giới thiệu đi chứ!”

“Em vào trong đi, Đình Giang!”

Thế Phong đẩy nhẹ Đình Giang. Chờ cho bóng cậu khuất hẳn, anh quay sang thằng em:

“Có chuyện gì vậy, Nguyên Phong?”

Giọng Thế Phong lạnh tanh, Nguyên Phong nhún vai, dù sao anh cũng đã quen rồi.

“Hàng đợt này bị bắt rồi! Ông già bảo anh lo, chuyển hàng này quan trọng lắm nhưng ông lại vướng vụ lộn xộn trong Nam.”

“Hiểu rồi! Nhưng việc gì mà mày phải lặn lội ra tận đây?”

“Ông già bảo em ra phụ anh! Nhân tiện em cũng muốn xem mặt người đó!” – Nguyên Phong hất cằm về phía trong nhà – “Không ngờ có người cửa sổ được ông anh sắt đá của tôi! Chắc!”

“Đẹp chuyện vợ vẫn đó lại đi! Thằng nào phụ trách hàng đợt này!”

“Thằng Ba Côn!”

“Mày lo chạy tội cho nó đi. Sau đợt này cho nó nghỉ luôn. Còn bên phía hải quan, tao lo. Có chuyện gì liên lạc với nhau sau!”

“Vâng!”

“Này! Mày có chuyện gì à?” – Thế Phong ngó vẻ mặt đầy tâm trạng của thằng em.

“Không! Không có chuyện gì đâu!”

Thế Phong thở dài. Nhìn mặt thế kia, chắc lại cãi nhau với Vicky rồi.

“Mày đến rồi thì ở lại ăn tối luôn!”

“Vâng!”

Có thêm Nguyên Phong bữa ăn vui vẻ hẳn. Nguyên Phong lúc này tỏ rõ mình là người dễ mến. Anh ta sôi nổi khác hẳn với Thế Phong.

* * *

Bớt chân xiêu vẹo, Nguyên Phong bước vào nhà. Anh cũng có một căn hộ chung cư ở Hà Nội nhưng chỉ khi có việc mời lên đây còn thường thì anh ở Hà Tây.

Anh bước vào phòng khách. Một thanh niên chừng mười tám đôi mươi, mái tóc vàng loà xòa ôm lấy khuôn mặt, đang ngồi đọc báo. Nếu không biết trước sẽ rất dễ nhầm là một mỹ nữ.

“Vicky! Tôi về rồi đây!”

Tiếng Nguyên Phong nhừa nhựa, sau khi uống ở nhà Thế Phong, anh lại còn uống thêm ở quán bar nữa. Vicky nghe tiếng chẳng thèm ngẩng lên. Thái độ này làm Nguyên Phong bực mình. Anh lao tới lôi tuột Vicky vào phòng.

“Cởi quần áo ra!”

Giọng anh như quát. Vicky lẳng lặng làm theo, làn da trắng mịn dần lộ ra làm Nguyên Phong ngây ngất.

“Ngoan lắm!”

Nguyên Phong ôm chặt lấy Vicky, đôi môi tham lam chiếm hữu làn da trắng mịn màng này...

Nước chảy xối xả trong phòng tắm. Vicky lau người, soi mình trước gương; trên người cậu đầy những vết hằn, cả mới lẫn cũ.

Cậu bước vào phòng, thu dọn quần áo vứt bừa bãi trên sàn. Nguyên Phong đang đang ngủ ngon lành, khuôn mặt anh lúc này trông ngây thơ như một đứa bé. Vicky hôn nhẹ lên trán anh, rồi nhẹ nhàng chui vào lòng anh.

* * *

Đình Giang chui đầu ra khỏi chăn, nhón chân bước xuống đất, với tay lấy cái quần đang vắt trên ghế. Tiếng quần áo loạt soạt làm Thế Phong tỉnh giấc, anh dụi mắt.

“Em định về bây giờ à? Để sáng mai đi, giờ đã quá nửa đêm rồi!”

“Không được! Em đã ở đây mấy ngày rồi, ông già không thấy mặt em cẩu lên đuổi ra khỏi nhà thì sao?”

Thế Phong vươn người cài cúc cho Đình Giang, thuận tay anh kéo cậu ngã vào lòng anh.

“Thì đến đây ở với anh!” – Anh thì thầm.

“...”

Thế Phong chẳng nhớ mình đã hỏi câu này bao lần, lần nào câu trả lời cũng là im lặng. Anh thật sự không hiểu, Đình Giang còn luyến tiếc cái gì mà không đến với anh. Thế Phong đẩy Đình Giang ra.

“Chờ anh một chút, rồi anh chờ về!”

Nhà Đình Giang cách nhà anh không xa lắm, mất khoảng 30 đi xe. Thường anh hay thả cậu trước cổng nhà rồi quay xe đi luôn; nhưng đêm hôm thế này bỏ nhóc lại anh không an tâm, đành chờ cậu vào hẳn nhà đã.

“Thế Phong, anh lại nhét tiền vào ví em?” – Đình Giang cúi kính giờ ví ra, tay kia bấm chuông cửa liên hồi.

“Em đừng nhấn chuông như thế nữa, hỏng đấy!” – Thế Phong nhắc tay Đình Giang ra.

“Em đã bảo anh bao lần rồi, đừng có làm như thế nữa, em không phải là...”

“Thôi mà, thôi mà, anh biết lỗi rồi mà!”

“Lần nào anh cũng nói thế, cuối cùng...”

Thế Phong bịt miệng Đình Giang lại bằng môi anh, cứ mỗi lần cậu cần nhả là anh lại dùng cách này, khá hữu hiệu đấy.

“Thôi, không anh cắn nát em mất!” – Thế Phong buông Đình Giang ra, mỉm cười khi thấy khuôn mặt bực tức của cậu.

“Anh về đây!” – Thế Phong quay xe khi nghe thấy tiếng mở cổng lách cách.

4. Chương 4

“Đình Giang! Sáng rồi! Dậy đi!”

Long và Châu xông vào phòng Đình Giang, chúng nghe chị giúp việc báo tối qua cậu Giang có về nhà.

“Dậy đi!”

Chúng giật mạnh chăn, thề mà Đình Giang vẫn ngoan cố cuộn tròn lại, ngủ tiếp. Bực mình, cả hai đứa nhảy lên người anh, hét ầm ỹ.

“Được rồi! Anh dậy rồi đây!” – Đình Giang chào thua, đành phải dậy, tối qua ngủ muộn quá giờ buồn ngủ muốn chết. Cậu cúi xuống hôn mỗi đứa một cái.

“Hôm nay, anh đi học cùng bọn em luôn!” – Hai đứa ngẩng khuôn mặt dễ thương lên nhìn Đình Giang.

“Um! Chờ anh đánh răng, rửa mặt xong rồi xuống ăn sáng cùng mấy đứa luôn!”

* * *

Bữa sáng chỉ có bốn anh em ăn với nhau, bố thì đi làm từ sớm, bà dì thì ăn sau. Hai đứa nhóc nói chuyện liên hồi, tranh nhau kể chuyện xảy ra trong những ngày Đình Giang vắng nhà. Đình Quân lẳng lặng ăn, chẳng thèm nói một câu. Hai đứa chẳng hiểu tại sao cứ có mặt anh hai thì anh cả lại im lặng, bình thường anh hay đùa với bọn nó lắm kia mà.

Sau chuyện xảy ra đêm hôm đó, Đình Quân không hề nhìn thẳng em mình lấy một cái, anh cảm thấy ngượng khi nhìn thấy em. Khỉ thật! Đáng lẽ người cảm thấy xấu hổ phải là nó mới đúng!

Anh thường nhìn trộm Đình Giang những lúc cậu đùa với em. Đáng yêu tề! Anh muốn nhìn mãi không thôi, muốn ôm lấy khuôn mặt xinh xắn kia. Nếu như, nếu như đấy không phải là em của anh, nếu như...

* * *

“Wa!!!”

Tiếng thằng bạn làm Đình Giang giật mình, cậu đang soạn tin nhắn cho Thế Phong.

“Sao mà lại có cái này?” – Thằng bạn giật điện thoại trên tay Đình Giang.

“Loại này bán đầy ngoài kia mà!” – Đình Giang nhăn mặt, giật lại.

“Không phải, ý tao là cái này cơ!” – Nó đưa tay chỉ vào cái hình hai bông hoa hồng.

“!?!?”

“Mày mới về đây cho nên không biết! Đây là huy hiệu của Dương Nguyên gia – một trong ba gia tộc lớn nhất đây!”

Thằng bạn ngó Đình Giang chăm chăm.

“Cái này chỉ những người trong gia ộc mới có thôi! Mày chôm ở đâu vậy?”

“Bạn tặng! Cái này hiếm lắm hả?”

“Chứ sao! Nó chứng tỏ rằng mày là người của Dương Nguyên gia! Chắc cô bé nào tặng hả? Khai thật đi!”

“Cô bé” – Đình Giang phì cười. Thế Phong mà là một cô bé????

* * *

“Em nhìn gì mà khiếp thế!”

Thế Phong ngừng ăn, từ đầu bữa Đình Giang cứ nhìn anh chăm chăm, nốt sao nổi.

“Em đang nghĩ! Anh là người của Dương Nguyên gia?”

“Sao? Không ngờ bồ mình lại oách như vậy sao?”

“Xi!!” – Đình Giang chun mũi.

“Quả là em đã câu được con cá to đúng không?”

“Anh tự chui vào lưới mà, em có làm gì đâu!”

“Vâng ạ! Em chỉ giải đố tội cho anh thôi! Số anh bị bồ bắt nạt mà! Tội thật!”

“Không có! Em không có bắt nạt anh!”

“Được rồi, được rồi! Em hiền lắm mà!” – Thế Phong cười lớn – “Sắp Tết rồi, em đi chơi chợ xuân với anh không?”

“Tết Nguyên Đán?”

“Em chưa từng đón Tết Nguyên Đán đúng không?”

“Có mà, hồi còn nhỏ xú!”

“Hồi nhỏ thì biết gì hả, nhóc!” – Anh véo mũi cậu – “Tết là lúc mọi người trong gia đình quây quần lại bên nhau.”

“Vui lắm hả anh? Thế thì em mong Tết đến tạt nhanh.”

“Trẻ con ai cũng thích Tết cả!”

“Em không phải trẻ con!”

“Ừ thì Đình Giang là người ớn!”

“Anh lại trêu em nữa!” – Đình Giang phụng phịu – “Giận anh luôn!”

“Đừng có giận chứ nhóc! Em giận thì tối anh ngủ cùng ai!”

“Xi!!!”

* * *

“Thế Phong! Nhìn này! Nhìn này!”

“Từ từ để anh thở đã!”

Đình Giang lôi Thế Phong đi xềnh xệch. Đây là lần đầu tiên cậu đi chợ xuân. Cái gì cũng là lạ, cũng thích mắt. Tay cầm hai cái kem bông to sụ, miệng dính đầy đường, lại còn vẫn muốn mua nữa.

Hôm nay, trông Đình Giang vui rõ, miệng toe toét cười khiến Thế Phong nao lòng, chỉ muốn ôm.

“Anh muốn đón Tết cùng em.”

“Đâu có được, em phải ăn Tết ở nhà chứ! Mà anh không về nhà anh à?”

“Tốt nhất là em dọn ra ở...”

Thế Phong chưa nói hết câu thì mấy người đứng sau xô mạnh Đình Giang khiến cậu ngã chúi vào Thế Phong.

“Em ổn chứ?”

“Không sao đâu.”

Chợt Đình Giang kựng người lại.

“Anh...”

Rồi cậu lúng túng đẩy Thế Phong ra.

“Đình Giang!”

Thế Phong quay người lại để nhìn xem ai. Một thanh niên cùng hai đứa nhóc đang hớn hở. Hai đứa nhóc lao đến ôm lấy Đình Giang.

“Sao mấy hôm rồi anh chẳng về nhà! Bọn em nhớ anh lắm!”

“Tối nay anh về mà!”

“Thật không? Tụi em chờ anh ở nhà nhé!”

“Đình Giang! Đây là...”

“À quên! Thế Phong, đây là anh em – Đình Quân.” – Đình Giang chỉ vào người thanh niên – “Đây là Long và Châu, em em! Còn đây là Thế Phong, bạn em!”

Đình Quân đưa mắt nhìn gã đàn ông đứng cạnh Đình Giang. Lúc này anh trông thấy hấn ôm cậu, vậy chắc đây là cái gã mà Đình Giang đang hẹn hò, trông khó chịu chết được. Đình Quân cau mặt, cử chỉ đó sao có thể qua được mắt Thế Phong. Anh cũng nhận thấy Đình Giang lúng túng không dám nhìn thẳng vào mắt Đình Quân.

“Anh là người hay gọi điện thoại cho Đình Giang hả? Anh định tranh Đình Giang với bọn em?” – Hai đứa nhóc ngó sang Thế Phong, trông chúng cũng dễ thương như anh của chúng vậy.

Thế Phong gõ vào trán hai đứa mỗi đứa một cái, anh quay sang Đình Giang.

“Giờ anh có việc, em ở lại chơi với mọi người, anh về trước đây!”

Có việc? Sao hôm qua anh bảo là hôm nay anh được nghỉ cả ngày.

5. Chương 5

Tôi thừa biết em muốn gì từ tôi, tôi cũng thừa kinh nghiệm để chiều em, để khiến em ôm chặt lấy tôi. Rõ ràng là tôi có em để giải trí nhưng sao càng lúc tôi càng muốn biết nhiều về em, hiểu rõ em hơn. Chắc em cũng chưa biết đến tình yêu đâu! Dù sao em cũng là một bé con còn ngây thơ lắm trong chuyện tình cảm dù thạo chuyện chăn gối.

Nhưng tôi đã lầm!

Hôm nay cùng em đi chơi bất ngờ gặp người mà em gọi là anh, nhìn ánh mắt em tôi đã hiểu tất cả. Tôi đã biết trái tim em thuộc về ai. Tôi chỉ là một trong những kẻ em cần để ngủ. Sao tim tôi lại đập loạn nhịp thế này, sao ngực tôi lại nhói đau, sao trong đầu tôi lại xuất hiện những ý nghĩ ghen tuông khủng khiếp. Bình tĩnh lại đi nào, Thế Phong! Người hiện giờ có em là tôi. Mặc kệ em nghĩ gì, mặc kệ con tim em hướng về ai, em là của tôi, đã và sẽ mãi mãi là của tôi, chỉ của tôi thôi.

* * *

“Đình Giang! Đình Giang! Châu ghét Thế Phong lắm! Hắn ta dám cốc đầu em!” – Châu lắc nhai mãi từ lúc về nhà đến giờ.

“Anh xin em! Tha cho anh! Em biết giờ là mấy giờ rồi không?” – Đình Giang ló đầu ra khỏi chăn.

“Không!!! Không!!!”

“Thế em muốn gì?”

“Em muốn Đình Giang bỏ hắn! Châu ghét hắn!”

“...” – Đình Giang lại chui đầu vào chăn ngủ tiếp.

“ĐÌNH GIANG!!!”

* * *

Cùng lúc ấy bên phòng Long.

“Có chuyện gì vậy em! Thầy nghe thấy tiếng hét!”

“Dạ! Không có gì đâu thầy! Em gái em đang hôn một chút thôi mà!”

“Vậy mà thầy cứ tưởng có chuyện gì! Cũng khuya rồi! Thầy dập máy đây! Bye nhé!”

“Dạ!”

“À! Mai chúng ta cùng ăn trưa nhé! Em muốn ăn gì thầy làm luôn!”

“Gì cũng được! Món nào thầy làm cũng ngon cả!”

“Thế thì hẹn mai gặp nhé!”

Long nghe thấy tiếng hôn trong điện thoại, cậu hôn trả lại. Chúc thầy ngủ ngon nhé! Hi vọng đêm nay em sẽ mơ về thầy! Cả anh nữa Đình Giang (hi vọng anh ngủ được:D)!

* * *

Sau đêm đó, Đình Quân đôi lúc tiếc nuối. Tiếc gì nhỉ?

Hôm nọ gặp người ấy của Đình Giang. Không cần nói, Đình Quân cũng biết đấy là ai. Giới kinh doanh ai mà chẳng biết đấy là Dương Thế Phong, con trai thứ Dương Nguyên gia, sao Đình Giang lại cặp với hắn? Hắn quá ranh ma và khôn ngoan để ràng buộc Đình Giang. Khỉ thật, đấy là chuyện riêng của Đình Giang đâu liên can gì đến anh mà phải lo cho nhọc xác.

Mãi nghĩ lăng quăng, Đình Quân va phải người đi đối diện khiến người ấy ngã bổ ngửa, sách vở rơi tung toé.

“Xin lỗi!”

Đình Quân vội vàng kéo người đó lên. Anh bất ngờ thấy người đó sao lại hao hao giống Đình Giang. Điều này khiến anh lúng túng.

“Xin lỗi cô!”

“Không sao đâu!”

Cô ta cười mà Đình Quân ngỡ như Đình Giang cười với mình vậy. Cô ta quay người định bỏ đi.

“Xin lỗi!” – Đình Quân gọi gật lại – “Tôi có thể biết tên cô được không?”

“Tôi tên Tường Lan!”

...

Mọi chuyện đang rẽ theo một hướng khác.

* * *

29 Tết, Đình Ginag ngồi bó gối nghe nhạc, một mình giữa căn nhà rộng lớn. Bố, dì cùng Long, Châu về bên ngoại ăn Tết. Đình Quân thì mất hút, nghe hai đứa em nói thì anh mới có bạn gái, tên Lan gì đó! Cô ta chắc là xinh lắm lại còn dễ thương nữa, hơn cậu?

“Tết là lúc mọi người trong gia đình quây quần lại bên nhau.” – Anh là đồ nói dối, Thế Phong! Tết, Giang ghét Tết!

Reeeng!!!

“Alô!” – Đình Giang uể oải mở di động ra.

“Nhóc hả? Anh đây, em rồi không?”

* * *

Lúc Đình Giang mở cổng, đã thấy Thế Phong chờ sẵn ở ngoài. Cậu lao đến ôm chặt lấy anh.

“Nhớ anh đến vậy sao?” – Anh xoa đầu Đình Giang – “Thấy anh tài không, biết em ở nhà một mình nên đến đây rủ em đi chơi!”

“Không phải anh đã về nhà anh?”

“^_^! Em muốn đi cùng anh không?”

“Đi đâu kia?”

“Ăn Tết cùng anh! Rồi em thấy anh nói không có sai!”

6. Chương 6

Đây là lần đầu tiên Thế Phong dẫn bạn về nhà. Bà con đã được báo trước nên chuẩn bị sẵn tinh thần để xem mặt “đứa cháu dâu yêu quý”.

Khi Thế Phong nắm tay Đình Giang vào, bà con choáng người vì không ngờ Đình Giang lại dễ thương đến vậy (dù đã biết là con trai).

“Đình Giang! Đây là bố anh, Nguyên Phong thì em biết rồi, đây là... còn đây là...”

Nghe Thế Phong giới thiệu xong, Đình Giang đau cả đầu. Gối thiệu đến ai, người đó cũng muốn xoa đầu cậu một cái, véo má một cái. Đau chết được.

“Nhà anh sao nhiều người thế?” – Đình Giang hỏi nhỏ.

“Càng đông càng vui chứ sao! Nhưng thường ở nhà chính thì chỉ có bố anh, Nguyên Phong cùng Vicky!”

“Vicky?”

“Cái người tóc vàng, ngồi cạnh Nguyên Phong!”

Đình Giang nhìn theo hướng Thế Phong chỉ.

“Vicky và Nguyên Phong...”

“là vợ chồng!”

“!?! Ở Việt Nam đâu cho phép!”

“Thì sang nước khác đăng kí!”

Đình Giang chăm chú nhìn Vicky, cái người đó đẹp đến mức mà cậu cũng phải ghen tị.

“Anh đang tự hỏi bao giờ anh mới được trao nhẫn cho em đây!”

“Xi! Ai thèm lấy anh chứ!”

“Này! Em định để anh ế đấy hả, nhóc?” – Thế Phong véo má Đình Giang.

* * *

Sau đó, Thế Phong dẫn cậu ngó qua phòng anh chơi, toàn sách là sách ngó đâu cũng thấy sách. Đình Giang thích thú lục lung tung, chẳng mấy chốc mà phòng Thế Phong không khác gì bãi chiến trường.

“Thế Phong! Cho em mượn quyển này, quyển này nữa!”

“Cho em mượn tất cả, cả anh luôn!”

“Em không có đùa với anh đâu!”

“Anh nói thật mà!” – Anh ôm chặt lấy Đình Giang để ậu hết đường cự quạỵ.

“E hèm!”

Thế Phong giật mình buông Đình Giang ra. Nguyên Phong đang dựa người vào cửa, anh chứng kiến từ nãy đến giờ.

“Ông già gọi anh!” – Nguyên Phong đảo mắt nhìn căn phòng bừa bộn của anh mình, bình thường lão ấy cấm không cho ai động vào mấy quyển sách. Trước khi quay đi, anh còn cố nói với một câu.

“Lần sau hai người nhớ khóa cửa vào đấy!”

“Cái thằng! Em ở đây nhé, lát nữa anh quay lại sau!” – Anh hôn nhẹ cậu.

Giờ ngồi một mình trong phòng Thế Phong chán chết đi được. Đình Giang khép cửa phòng, bước chân ra vườn. Cậu chưa từng thấy khu vườn nào đẹp đến thế, những bông hoa đua nhau khoe sắc khiến Đình Giang mê mẩn. Cậu thoáng nghe thấy tiếng người nói, chính xác là tiếng cãi nhau. Tò mò, cậu bước đến gần, cậu thấy Thế Phong đang đứng cạnh một cô gái, trông mặt cô ta có vẻ căng thẳng. Cô ta lắc đầu rồi bất ngờ kéo đầu Thế Phong xuống để hôn. Anh lúng túng xô cô ta ra, ngẩng lên đã thấy Đình Giang đứng trước mặt.

“Em...”

Đình Giang nhìn anh rồi nhìn sang cô gái đang ôm anh.

“Xin lỗi đã làm phiền hai người!” – rồi cậu quay người thẳng nhiên dạo bước tiếp.

“Khoan đã!”- Thế Phong vội vàng đuổi theo Đình Giang – “Chuyện không như em nghĩ đâu!”

“Em có nghĩ gì đâu! Đấy đâu phải là chuyện của em!”

“Em... em không ghen đấy chứ?”

“Tại sao phải ghen?” – Đình Giang mỉm cười, chuyện của anh đâu liên quan gì đến cậu.

Phải rồi, tại sao em phải ghen kia chứ! Tôi đâu là gì của em! Thế Phong chạnh lòng.

* * *

Thế Phong đã không nói dối Đình Giang, cậu đã có cái Tết đầu tiên thật tuyệt vời. Đón giao thừa cùng mọi người, cùng ngắm pháo hoa, nhận tiền lì xì... còn bao nhiêu niềm vui khác. Trong con mắt bà con, Đình Giang đã được coi như người của Dương Nguyên gia, hiền lành (?) lại dễ mến thử hỏi ai không thích. Thằng Thế Phong thế mà được!

Đêm trước khi lên Hà Nội, Đình Giang đang ở trong phòng gói ghém đồ bà con cho. Có tiếng gõ cửa phòng rồi một người bước vào, Đình Giang nhận ra cô gái hôm nọ cãi nhau với Thế Phong.

“Xem chừng vất vả nhỉ!”

Đình Giang nhìn cô ta rồi cười khẩy quay mặt đi.

“Mày!” – Thái độ của cậu làm cô ta bực tức, cô ta xông tới xách áo Đình Giang lên – “Tao đến cảnh cáo mày, không được đụng đến Thế Phong của tao!”

“Ai là Thế Phong của chị?” – qua lời mọi người, Đình Giang biết đây là Mai – chị họ của Thế Phong, không được bà con ưa lắm vì đánh đá quá – “Chị lên giường với Thế Phong chưa? Anh ấy mạnh mẽ lắm!” – cậu nhếch mép.

“Mày!” – Cô ta hất mạnh Đình Giang vào tường – “Đồ ranh con!”

“Chị tưởng tôi ưa chị chắc! Hôm nọ chị còn dám hôn Thế Phong trước mặt tôi!”

“Thế mày làm gì được tao”

Cô ta vênh mặt lên thách thức. Bất ngờ thấy Đình Giang xé mạnh áo mình, cậu hét lên. Nghe thấy tiếng hét, bà con đang tụ tập dưới nhà vội vàng chạy lên xem. Mọi người bàng hoàng, đồ đạc trong phòng lộn xộn, Đình Giang đang đứng dựa lưng vào tường thở dốc, áo rách rưới và thủ phạm không ai khác chính là cô cháu Mai kia. Thế Phong hoảng hốt lao đến ôm lấy Đình Giang.

“Em không sao chứ?” – Đình Giang ôm chặt lấy Thế Phong, lắc lắc cái đầu. Anh cau mặt quay sang phía Mai – “Cô điên à?”

Tiếng quát là Mai giật mình, cô tái xanh mặt, mỗi khi Thế Phong nổi giận ai cũng phải sợ.

“Em...em không có làm gì cả! Nó... chính nó...!”

“Câm đi! Nó là đứa trẻ thì biết gì!” – Thế Phong bế Đình Giang lên, gạt mọi người ra – “Xin lỗi! Giờ tôi phải đưa Đình Giang về phòng!”

Tuy đã được chấp nhận nhưng trên danh nghĩa hai người vẫn chưa... nên Đình Giang không được ở chung phòng với Thế Phong, cậu ở phòng dành cho khách. Thế Phong đưa Đình Giang về phòng anh, chắc tối nay phải để cậu ngủ ở đây cho yên tâm.

Thế Phong xoa đầu Đình Giang lúc này đang ngủ ngon lành trong vòng tay anh.

“Từ mai không được giở trò như thế nữa nghe chưa!” – Anh thì thầm.

7. Chương 7

“Châu! Long lại không xuống ăn sáng à?” – Đình Giang ngạc nhiên nhìn bàn ăn, chỉ có cậu với Châu. Sau Tết, Đình Quân thường xuyên vắng nhà (có người yêu mà), Đình Giang thỉnh thoảng lại ngó sang cái ghế Đình Quân ngồi, thấy trống vắng lạ! Mà mấy hôm nay, Long có chuyện gì mà toàn nghỉ học hoài, ốm thì không phải, thấy nó vẫn bình thường mà, hỏi thì nó bảo không muốn đi học, bó tay.

Kín—h!! Kooong!!! Kín—h!! Kooong!!!

Sao ai lại bấm chuông vào giờ này nhỉ? Chị giúp việc lạch bạch chạy ra mở cửa. Trước mặt chị là một người đàn ông ăn mặc lịch sự.

“Chào chị! Tôi là Trọng Đạt, giáo viên em Long!”

Long lúc này đang cuộn tròn trong chăn, cậu tỉnh từ lâu rồi nhưng chẳng muốn dậy. Hôm nay, cậu không muốn đi học.

“Thưa cậu! Cậu có khách!” – Chị giúp việc bước vào.

“Tôi không muốn gặp ai cả!”

Vừa nói xong, Long bỗng thấy chăn bị giật ra, cậu bị bẻ gối lên.

“Thầy!” – Mặt cậu đỏ gay.

“Mấy hôm rồi em không đi học nên thầy đến đây đón em!”

“Bỏ em xuống! Em không muốn đi học! Em không muốn nhìn thấy mặt thầy!”

“Hôm nay, thầy làm bao nhiêu món Long thích này! Trứng cuộn này, sườn chua ngọt này...”

“Em không thích, bỏ em xuống!”

“Chuyện hôm nọ cho thầy xin lỗi mà!”

“Không! Em ghét thầy!” – Long nhớ lại hôm đó cậu đã phải đứng chờ thầy ở chỗ hẹn bao lâu, thế mà cuối cùng lại thấy thầy đi cùng một cô gái khác, lại còn cười nói nữa chứ! Mắt cậu nhòe đi, nước mắt không kìm được cứ chảy suốt – “Em... ghét thầy!”

“Thầy xin lỗi!” – Trọng Đạt hôn nhẹ lên mắt Long. Anh cứ ôm cậu vậy cho đến khi cậu thôi khóc.

“Em bình tĩnh chưa?” – Anh lấy khăn lau mặt cho Long – “Hôm đó, mẹ thầy phải vào bệnh viện nên thầy đến muộn còn người hôm đó đi cùng thầy là chị gái thầy!”

“Thật không?”

“Thật!”

“Sao thầy không nói rõ!”

“Em có cho thầy giải thích đâu! Em nghỉ học làm thầy lo muốn chết!”

“Em xin lỗi! Em muốn ăn đồ thầy nấu!”

“Thế thì chuẩn bị đi học đi! Nhanh lên, muộn rồi đây này!” – Đạt thả Long xuống.

“Dạ!”

* * *

Mưa, mưa lất phất bay. Sao Đình Giang lại nao nao lòng. Hôm qua, Đình Quân dẫn người ta về ra mắt. Buồn, sao buồn thế nhỉ? Mưa làm lòng người lạnh buốt. Giờ này về nhà? Nhà, đó có thể gọi là nhà sao? Nếu ở đó không có Đình Quân thì cậu cũng chẳng về đây.

Vô thức, Đình Giang đến nhà Thế Phong. Anh cũng không ngạc nhiên lắm khi thấy cậu, cậu vẫn thường đến bất ngờ như vậy. Thế Phong lúc nào cũng vậy, tử tế, ân cần khiến cậu lúng túng. Đình Giang thật sự không hiểu tình cảm của mình với anh như thế nào nữa. Nó khác cảm xúc với những người trước đây, khác cả cảm xúc cậu dành cho Đình Quân.

Đình Giang ôm chặt lấy Thế Phong, anh xoa đầu cậu.

“Có chuyện gì vậy nhóc?”

Giọng anh dịu dàng khiến Đình Giang thấy ấm áp lạ thường.

“Anh! Anh có yêu em không?”

Anh không trả lời, nhẹ nhàng nâng mặt cậu lên. Anh hôn khắp mặt cậu thì thầm:

“Em đáng yêu lắm, em biết không?”

Anh bế cậu lên. Đình Giang vòng tay ôm chặt lấy anh, hôn vào cổ anh. Đình Giang muốn anh.

* * *

Mưa, trời vẫn mưa suốt như thế. Đình Giang áp tay vào kính lạnh buốt, trầm ngâm nhìn ra ngoài trời, cô độc và yếu đuối như lần đầu tiên gặp Thế Phong vậy. Anh đến gần ôm Giang từ đằng sau.

“Tối nay, em ngủ ở đây nhé!”

Đình Giang lặng im, khẽ dựa đầu vào ngực anh. Không hiểu sao mỗi khi ở bên cạnh anh, cậu thấy thanh thản lạ lùng. Thế Phong, tại sao anh lại luôn có mặt những lúc em yếu đuối nhất, làm em không kiểm soát được trước anh.

Đình Giang của anh đang buồn, anh biết và cũng biết nguyên nhân do đâu. Giang à! Anh tự hỏi khi em nhìn thấy anh với cô gái khác sao em lại thản nhiên đến vậy? Có lẽ trái tim em anh chẳng bao giờ có được, phải không em?

* * *

Cô gái tên Tường Lan đó thường xuyên đến nhà chơi, những lúc như thế Đình Giang thường mất hút. Thời gian cậu ở bên Thế Phong càng lúc càng nhiều, có những lúc cậu ở hàng tuần liền.

“Thế này quả là không ổn!” – Thế Phong gấp tập hồ sơ lại, anh nhìn sang Đình Giang lúc này đang hí hụi làm bài.

“!?!”

“Có khi phải cho em một phòng riêng, chứ không suốt ngày em chiếm bàn làm việc của anh mất!”

“Em thấy ổn mà!”

“Nhưng anh thì không, nhóc ạ!” – Chẳng nhẽ anh lại nói thẳng ra là khuôn mặt kia, đôi môi kia, cái cổ trắng ngần kia làm anh không tập trung làm việc được.

“Không cần đâu anh! Tốn tiền lắm!”

“Không sao! Dù gì sau này cũng cần thôi!”

“Sau này?” – Ủ, sau này, khi em đến ở với anh.

Tưởng Thế Phong nói chơi vậy thôi, thế mà hôm sau khi Đình Giang đi học về, Thế Phong lôi tuột cậu đến căn phòng trước đây làm phòng chứa đồ.

“Em thấy đẹp không?” – Thế Phong hí hửng khoe.

Đình Giang chưa thấy căn phòng nào tuyệt hơn thế. Tường sơn màu xanh dương – màu cậu thích nhất, đồ đạc trong phòng bày trí đẹp mắt, trước giường lại còn treo ảnh cậu và Thế Phong chụp hồi Tết.

“Còn đây nữa!”

Thế Phong mở tủ ra. Trong tủ treo đầy quần áo do chính tay Thế Phong chọn, biểu tượng hai bông hoa hồng đỏ quấn vào nhau được thêu vào tất cả quần áo. Anh quả là có mắt thẩm mỹ nhưng...

“Sao giống quần áo con gái thế? Cả đồ đạc trong phòng nữa, cứ như phòng con gái vậy!”

“Anh thấy đẹp mà! ^ ^!”

Tối đó, Đình Giang cuộn tròn trong lòng Thế Phong, giữa căn phòng mới của mình.

* * *

Đình Giang đứng chờ Thế Phong ở cổng trường. Sao giờ vẫn chưa thấy anh đến.

“Này cô bé! Đi chơi với bọn anh nhé!”

Đình Giang nhăn mặt, trước mặt cậu là mấy gã trông rõ ngứa mắt. Ai là “cô bé” kia chứ?

Một gã trong bọn sờ sảng cầm tay Đình Giang.

“Buông tay ra!”

“Đừng có khó tính thế chứ cô em!” – Cả bọn cười hô hô! Gã kia được thế kéo luôn Đình Giang vào lòng, mấy tên kia tranh thủ sờ soạn lung tung.

Bốp! Một gã ngã lăn xuống đường. Mấy thằng còn lại giật mình.

“Thằng nào dám...”

Chưa nói hết câu thì mỗi thằng đã lãnh một cú đấm. Cả lũ ôm nhau bỏ chạy.

“Em không sao chứ?” – Thế Phong ôm Đình Giang vào lòng, anh cài lại cúc áo, bẻ lại cổ áo cho cậu. Đôi vai nhỏ của Đình Giang đang run run, anh siết chặt cậu mà lòng tự giận mình sao đến muộn.

“Wa! Phòng anh đẹp quá! Anh!” – cậu bé quay lại, sững người khi thấy mấy người lạ đang đứng cạnh. Mấy người mỉm cười đầy ẩn ý, một gã đưa tay ra...

“Không! Đừng! Không!”

AAAAAAAAAAAA!!

“Giang! Giang!”

Thế Phong lay mạnh Đình Giang, cậu giật mình tỉnh dậy, mồ hôi đầm trán. Đã lâu lắm rồi, từ khi gặp Thế Phong, cậu không mơ thấy ác mộng, chuyện đó xảy ra lâu rồi, chắc tại chiều nay.

“Em không sao chứ?”

Đình Giang nhìn anh, mặt như sắp khóc, cậu ôm chầm lấy anh.

“Ổn rồi mà!” – Thế Phong vỗ về nhóc của anh cho đến khi cậu ngủ thiếp đi.

8. Chương 8

“Em không biết đâu!!! Anh về nhà đi!!!! AAAAAAA!!!” – Tiếng Châu gào thét trong điện thoại.

“Thôi mà! Cuối tuần anh sẽ về!”

“KHÔNG_____G!!! Anh về ngay hôm nay cơ!!!”

“ ... ”

“Em mà lại gọi điện à!” – Thằng bạn ngồi cạnh Đình Giang khều tay. Nó chứng kiến từ nãy giờ – “Sao mà không về nhà đi! Ngày nó gọi mấy lần, gào thét như thế mà mà cũng chịu được à?”

Đình Giang thở dài, cậu không muốn về bây giờ, cậu sẽ phải chứng kiến cảnh Đình Quân cùng người ta.

“Mày nghĩ sao nếu có một người hứa sẽ bảo vệ mày, luôn ở bên mày, thế mà sau vài năm không gặp người ấy đã quay lưng lại với mày!”

“Nói tóm lại, người đó đã thay đổi!” – Thằng bạn chống tay – “Nhưng mày vẫn luyến tiếc con người cũ đó! Mày muốn người ta trở lại như xưa?”

“ ... ”

“Đấy không phải là yêu! Đấy chẳng qua là mày ảo tưởng về cái gì đó rất xa vời!”

* * *

“Thế Phong em vào được không?” – Đình Giang bước vào phòng Thế Phong. Anh lúc này đang làm việc, trước mặt là chồng hồ sơ dày cộp.

“Em không làm phiền anh chứ?”

“Không sao, anh cũng sắp xong rồi!” – Thế Phong dụi thuốc, anh vẫy tay – “Lại đây!”

Đình Giang leo lên lòng anh. Thế Phong một tay ôm Đình Giang, một tay lách tách gõ máy, hơi khó chịu một tí nhưng anh cũng đã quen rồi. Nhóc của anh là người rất thích được ôm ấp, lại cực kì không nhẽo. Anh chưa bao giờ nghĩ mình sẽ phải lòng một người như thế này! Chắc kiếp trước anh đã làm gì xấu xa lắm ^ ^. Đình Giang vẫn vô tư vịn ve cổ áo Thế Phong. Cậu mặc mỗi chiếc áo sơ mi rộng thùng thình lại còn không cài cúc, cùng với mùi thơm thoang thoảng, hấp dẫn không chịu được.

“Khỉ thật!” – Thế Phong lăm bắm – “Em đến phá anh đấy hở?”

“Đâu có đâu!” – Đình Giang tiếp tục cởi cúc áo Thế Phong, rồi luồn tay vào trong áo anh.

“Em...” – Thế Phong bế xốc Đình Giang, quăng cậu lên giường – “Lần sau không cho em vào đây khi anh đang làm việc nữa!”

Đình Giang mỉm cười, ôm chặt lấy anh. Lần nào anh chẳng nói thế.

Khi cậu tỉnh dậy đã thấy Thế Phong ngồi tước bàn làm việc.

“Khuya rồi! Ngủ đi anh!”

“Ừm! Anh sắp xong rồi!”

“Lúc nào anh chẳng sắp xong rồi” – Đình Giang làu bàu, cuộn tròn chần lại. Anh là đồ ngốc, Thế Phong! Tự dưng đeo thêm cậu làm gì cho vất vả. Nhiều hôm tỉnh dậy giữa đêm không thấy anh đâu, ngó sang phòng anh, đèn vẫn sáng, thấy thương anh quá!

“Anh, ở với em một lần hả?” – Đình Giang ngẩng đầu lên.

“Ừ! May mà anh là một thằng thừa chất đàn ông!”

“Anh!” – Đình Giang mặt đỏ gay. Quả là nhu cầu của cậu có nhiều thật nhưng mà chẳng phải anh cũng thích chuyện đó sao – “Ghét anh nhất! Không thèm nói chuyện nữa!”

“Đừng như thế chứ, nhóc! Anh sẽ buồn đấy!” – Thế Phong tắt máy, anh đến giường cúi xuống ôm cả con sâu Đình Giang lên – “Sang phòng ngủ nhé! Giường ở đây chật lắm, nửa đêm em đạp anh xuống đất thì khổ!”

“Không có! Mà anh định mang luôn cái chăn này sang phòng ngủ hả, bỏ nó ra khỏi người em đi chứ!”

“Không được đâu, nhóc! Nhìn thấy em ‘nuy’ thì chết anh! Mai khỏi dậy đi làm luôn! Anh đâu có ngu!” – Thế Phong cọ cảm lún phún râu vào trán Đình Giang.

“Ấy! Đau chết được!”

“Đáng đời quỷ con.”

“Ghét anh quá!”

“Ghét nữa đi!” – Anh lại tiếp tục cọ cảm vào trán cậu, bật cười khi thấy vẻ mặt của Giang. Tiếng cười dòn tan vang vọng khắp phòng.

“Đấy không phải là yêu! Đấy chẳng qua là mày ảo tưởng về cái gì đó rất xa vời!”

“Sao mày cứ nghĩ xa xôi, mà không để ý bên cạnh mày, mới là người mày thật sự yêu!”

Yêu? Ai mới là người thật sự mình cần đây?

* * *

“Đình Giang!” – Long và Châu sung sướng ôm chặt lấy Đình Giang. Cậu cuối xuống hôn mỗi đứa một cái.

“Đình Giang!” – Châu mách – “Đình Giang bảo Đình Quân đi! Anh ấy định dọn ra ở riêng!”

“...” – Đình Giang quay sang Đình Quân lúc đó đang đứng cạnh. Đình Quân lúng túng quay mặt đi.

“Đình Giang! Đình Giang nói gì đi! Long với Châu đã bảo rồi nhưng Đình Quân không nghe! Đình Giang!! Đình Giang!!”

* * *

Hôm đó, trời mưa tầm tã, mưa cho thoả những ngày nắng nóng kéo dài. Đình Giang không biết mình đã ngồi trước cửa nhà Thế Phong bao lâu rồi. Một tiếng, hai tiếng,... cậu cũng chẳng quan tâm.

Mưa, mưa quất vào mặt bỏng rát, mưa, mưa đang chảy trên mặt Đình Giang hay là nước mắt chính cậu?

Mưa, lại mưa. Thế Phong ghét nhất trời mưa, ướt át và bẩn thỉu, biết thế không nán lại văn phòng làm nốt đồng linh tinh kia. Thế Phong cho xe lăn chậm vào gara. Anh sững sờ thấy Đình Giang đang ngồi trước hiên, ướt sũng.

“Giang!”

Thế Phong lao vội ra khỏi xe, mặc kệ quần áo bắt đầu ướt và dính bẩn.

“Sao em ngồi đây!” – Thế Phong lo lắng – “Chẳng phải em có chìa khóa nhà sao?”

Đình Giang ngước mắt lên nhìn anh, ánh mắt buồn bã.

“Anh!” – Đình Giang ôm chặt lấy Thế Phong – “Anh! Anh cần em chứ? Vẫn muốn em chứ?”

Thế Phong siết Đình Giang vào mình.

“Tất nhiên rồi! Em là người quan trọng nhất đối với anh, hơn bất cứ ai trên đời này!”

“ ... ”

Thế Phong hôn Đình Giang của anh. Quần áo anh bắt đầu ướt sũng, bùn bắn đầy quần. Mặc kệ, giờ trong đầu anh chỉ có Đình Giang thôi.

Hôm đó trời mưa như chưa bao giờ mưa vậy! Hôm đó là ngày Đình Quân dọn ra ở với Tường Lan. Hôm đó là ngày mà Thế Phong có được Đình Giang.

* * *

Quán cà phê Funky là nơi lý tưởng cho những đôi yêu nhau hò hẹn. Trong một góc của quán, Thế Phong đang ngồi cùng một cô gái. Anh lấy từ trong người một tấm séc, đặt lên bàn.

“Cô làm tốt lắm Tường Lan! Đây là tiền công như đã hứa!”

Tường Lan mắt sáng lên, tay vồ lấy tấm séc như sợ ai lấy mất.

“Lần sau, anh cần gì cứ gọi tôi!”

Cô ta hôn gió Thế Phong một cái rồi ngúng nguẩy quay đi.

Xoẹt! Thế Phong châm lửa đốt điếu thuốc, lơ đãng nhìn làn khói bay lên rồi hoà tan vào không khí!

ENDLESS

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/be-mine-honey>